

ΕΙΣ ΤΟ ΓΑΡΟΝ ΕΧΕΙ:

Ο ΝΑΝΤΑΣ

Διήγημα Αλμάλιου, Ζολά

ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΔΕΤΡΕ

ΚΑΡΔΙΑΣ ΘΥΕΛΛΑΙ

Διήγημα

Α

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ χειμῶνος τοῦ 187... ὁ κύριος δούξ καὶ ἡ κυρία δούκισσα καθήμενοι ἐν τῇ αἰθούσῃ των, συνωμίλουν, τοὺς πόδας στηρίζοντες ἐπὶ τῶν πυρῶν σιγῶν.

— Ἐγὼ τοῦλάχιστον, δούκισσα, ἔλεγεν ὁ δούξ, δὲν καταλαμβάνω διατί ἀρνείται. Ὁ κύριος κόμης Ὀκτάβιος Δεμῶλ εἶναι ἐκ τῶν χαριεστέρων μαζεῦγενῶν. Κατάγεται ἐξ ἀρχαίας οἰκογενείας, ἔχει περυσίαν μεγάλην, καρδίαν ἄδολον, ὥρατον παραστατικόν, εἰλικρινὴ φυσιογνωμίαν καὶ εἶναι μόνον τριακοντούτης. Περιπλέον θεωρεῖται ὡς κατέχων μεγίστην κρίσιν καὶ εὐθύτητα εἰς τὰς πράξεις του. Τέλος δέ, πράγμα ὅπερ οὐδὲν καταστρέφει... τοῦναντίον, εἶναι χαριεστάτος ἱππότης καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ καταστήσῃ εὐτυχεστάτην τὴν σύζυγόν του.

— Ἐχεις πληρέστατα δίκαιον, δούξ, διὸ ἐδέχτην... ἐδέχθημεν, θέλω νὰ εἶπω, εὐνοϊκώτατα τὴν πρότασιν ἣν ὁ μαρκήσιος Δετ... μᾶς ἔκαμε περὶ τοῦ φίλου του κόμης Ὀκταβίου.

— Πῶς λοιπόν, φιλάττη, ἡ Κλοτίλδῃ ἀρνεῖται;

— Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ τὸ ἀγνοεῖ, δούξ. Ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι πολὺ νέα, καὶ ὅτι δὲν γνωρίζει πολὺ καλὰ ἀκόμη τὸν κόσμον... τέλος ὅτι δὲν ὥριμασε πρὸς γάμον. Ἐν συντόμῳ, ἀρνεῖται... πρὸς τὸ παρὸν ἐννοεῖται, διότι τὸ προσεχὲς ἔτος, λέγει...

— Ἀηδεὺς αἰτιολογίαι!... Τὸ προσεχὲς ἔτος! τὸ προσεχὲς ἔτος. Εἶναι δεκαοκτὼ ἐτῶν, τί διάβολο! καὶ ποῖος μᾶς λέγει ὅτι ὁ κόμης ἐκ πείσματος δὲν θὰ νυμφευθῇ ἄλλην. Εἰξεύρω κάλλιστα ὅτι ἡ Κλοτίλδῃ εἶναι ὥραία, ὥραιότατη μάλιστα, διότι εἶναι κόρη σου, δούκισσα, καί...

— Δούξ! δούξ!

— Ἐπιμένω εἰς τὴν ἰδέαν μου. Λοιπὸν ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι αἰτιολογίαι. Ὁ κόμης, ὅσον καὶ ἂν τὴν ἀγαπᾷ, δυνατόν νὰ εὕρῃ ἄλλην ἐπίσης ὥραϊαν ὡς τὴν Κλοτίλδην, ἐν ᾧ ἡμεῖς δυσκόλως θὰ ἐπανεύρωμεν ἓνα κόμητα Ὀκτάβιον.

— Αὐτὰ εἶπον καὶ ἐγὼ εἰς τὴν Κλοτίλδην, φίλε μου.

— Καὶ τί ἀπεκρίθη;

— Αὐτὰ: Λοιπὸν! τόσον τὸ καλλίερον!

— Διάβολο! διάβολο! τότε εἶναι σοβαρὰ ἡ ἀρνήσις της;

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι, φίλτατέ μου.

— Ἐγὼ λυποῦμαι πολὺ, δούκισσα.

Πρῶτον διότι ὁ κόμης ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν μοὶ ἤρεσκε, δεύτερον δὲ διότι ἦτο ὁ ἀρμοδιώτερος διὰ τὴν Κλοτίλδην σύζυγος... Ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί τὰ θέλεις; Δὲν εἴμποροῦμεν νὰ τὴν ὑπανδρεύσωμεν παρὰ τὴν θέλησίν της. Ἄς περιμείνωμεν.

Καὶ ὁ δούξ καὶ ἡ δούκισσα ἀπεχωρτήθησαν ἀλλήλων· ὁ δούξ διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν λέσχην, ἡ δούκισσα δὲ εἰς τὸ μελόδραμα μετὰ τῆς Κλοτίλδης, ὅπου θέλωμεν τὰς ἀκολουθήσῃ.

Καὶ μετὰ τὴν ἀφίξιν των εἰς τὸ θέατρον ἡ Κλοτίλδῃ ἐξηκολούθει νὰ ἦναι μελαγχολικὴ. Τὸ πρόσωπόν της ἐφανέρωνεν ἔτι τὴν ἀνίαν ἣν ἡ συνομιλία τῆς μητρὸς της τῇ προὔξενε τὴν ἡμέραν. Καίπερ ἀπασχολημένοι ὑπὸ τῆς παραστάσεως κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐν τούτοις ἦτο προαδεδομένη ὁλόκληρος εἰς τὰς σκέψεις της καὶ ἐνίστε ἡρεῖνα ἀνυπομόνως τὰ καθίσματα τῆς πλατείας διὰ τῶν διόπτρων της.

Ἦκουσε χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τὴν πρώτην πρᾶξιν, ἀκουμβῶσα ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ θεωρείου.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ διάλειμμα, δύο νέοι θεαταὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν πλατείαν, χαιρετίσαντες τὴν δούκισσαν καὶ τὴν θυγατέρα της· τότε ἡ μορφή τῆς Κλοτίλδης αἰθρήσασε, καὶ ἡ μελαγχολία ὑπεχώρησεν, ἂν οὐχὶ πρὸ τῆς εὐθυμίας, τοῦλάχιστον πρὸ τῆς εὐχαριστήσεως.

Ὁ μὲν ἦτο ὁ νεαρὸς ὑποκόμης Ἀρμάνδος, ἔχων ξανθὴν κόμην, καὶ σκαπτικὸν τὸ ὕψος. Ἦτο ἐνδεδυμένος κατὰ τὸ τελευταῖον ἔθος καὶ εἶχε τὸ ὕψος φιλάσθενον. Ὁ δὲ ἦτο νέος ὃν ἀπεκάλουν χονδρον. Ἀνατόλιον, ὥρατος ἀνὴρ μὲ μελανὴν κόμην, εὐρυστος, ἀλλὰ κοινῆς φυσιογνωμίας.

Ἀμφοτέροι λοιπὸν οἱ νέοι οὗτοι τοῦ κόσμου ἐπραγματοποιοῦν διὰ τὴν Κλοτίλδην τὸ ἰδεῶδες ὅπερ εἶχε μορφώσῃ διὰ τὸν μέλλοντα μελαγχροινὸν ἢ ξανθὸν σύζυγον, ὃν θὰ ὑπανδρεύετο ἡμέραν τινὰ καὶ ἐπειδὴ εἰς τὰς συναναστροφὰς εἶχε συναντήσῃ τοὺς δύο τύπους τῶν νεανικῶν ὀνειροπολημάτων της, περιέμενεν ὅπως ἔλθῃ ἡ στιγμή καθ' ἣν ὁ μὲν ἢ ὁ δὲ ἤθελον τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον. Ἠγάπα λοιπὸν ἀμφοτέρους ἠσύχως, ἄνευ πάθους, ἀλλὰ μετ' ἐπιμονῆς.

Ἰδοὺ διατί ἠρνήθη τὸν κόμητα Ὀκτάβιον. Ἦτο πεπεισμένη ὅτι ὁ ὑποκόμης ἢ ὁ χονδρον - Ἀνατόλιος τὴν ἠγάπων ἢ θὰ τὴν ἠγάπων μετ' ὀλίγον καὶ ὅτι θὰ καθίστατο ἡ εὐδαίμων σύζυγος τοῦ πρώτου αἰτήσοντος.

Τὴν ἰδίαν ἔσπεραν ἡ τρελὴ νεᾶνις, ἣ τις ἐπίστευεν ἐαυτὴν σώφρονα, ἐκοιμήθη εὐτυχῆς καὶ πιστεύουσα εἰς τὸ μέλλον.

Τὴν ἐπαύριον ὁ μαρκήσιος Δετ... ἤγειλεν εὐγενῶς τῇ κόμῃτι Ὀκταβίῳ, ὅτι ἡ ὥραία Κλοτίλδῃ ἠρνήθη τὴν πρότασιν του.

Ὁ κόμης, πᾶσαν ἄλλην ἀπάντησιν ἀναμένων, ἐθλίβη βαθέως ἐκ τῆς ἀρνήσεως ταύτης καὶ κατέλιπε τοὺς Παρισίους.

Β

Ὁ χειμὼν ἐπανῆλθε καὶ μετ' αὐτοῦ αἱ

ἐορταί, οἱ χοροί, τὰ θεάτρα. Ἡ Κλοτίλδῃ ἦτο ὥραιότερα ἢ ἄλλοτε καὶ τὴν ὠδήγουν περισσότερον εἰς τὸν κόσμον· πανταχοῦ τὴν ἐβλεπον καὶ πολὺς λόγος ἐγίνετο διὰ τὴν εὐθυμίαν της καὶ χάριν της. Τοῦναντίον οὐδόλως ὠμίλουν περὶ τοῦ κόμης Ὀκταβίου, ἡμέραν δὲ τινα καθ' ἣν ὁ δούξ ἐζήτησε πληροφορίας περὶ αὐτοῦ τῷ ἀπεκρίθησαν εἰρωνικῶς περὶ αὐτοῦ: «Ὁ κόμης Δεμῶλ, δούξ; Ταξειδεύει.» Καὶ τοῦτο ἦλο ὅλον· ὁ δούξ δὲν ἐπέμενεν.

Ἐσπέραν τινὰ, ἐν τινὶ μεγάλῳ χορῷ, ἡ Κλοτίλδῃ ἐχόρευε μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου της λοχαγοῦ, ὅταν ὁ χονδρον - Ἀνατόλιος χορεύων ἐπίσης προσέκρουσε μετ' αὐτῶν.

— Πόσον ἀδέξιος εἶν' αὐτὸς ὁ Ἀνατόλιος, αἱ, ἐξαδέλφη; ἠρώτησεν ὁ λοχαγός.

— Εἶσαι αὐστηρὸς, ἐξαδέλφῃ μου!

— Ὅχι, ἀλλ' εἶναι τόσον χονδρός, ὥστε λυποῦμαι τὴν καυμένην τὴν Βέρθαν Δεσαβλῶν.

— Καὶ διατί τὴν λυπεῖσαι;

— Διότι ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς θὰ τὴν ὑπανδρευθῇ.

— Θὰ τὸν ὑπανδρευθῇ;

— Ἐ! βεβαίως. Πῶς, δὲν τὸ εἴξευρες; Κλοτίλδῃ;

— Ὅχι, τῶρα τὸ μανθάνω κατὰ πρῶτον.

— Ὁ κόσμος τῷχει τύμπανον. Εἶνε γεγονός. Ὁ γάμος ὤρισθη διὰ τὴν 28 Ἰανουαρίου. Ἀ! θὰ γείνη λαμπρός· κατόπιν θὰ φάγουν καὶ οἱ νεόνυμφοι θ' ἀναχωρήσουν. Βλέπεις, ἐξαδέλφη, ὅτι εἶμαι πολὺ καλὰ πληροφορημένος.

— Περὶ τῆς ἀναχωρήσεως;

— Βεβαίως, εἶναι συνήθεια τῶρα. Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀλλάζουν φόρεμα καὶ τρέχουν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Ὁ Ἀνατόλιος καὶ ἡ Βέρθα, σύζυγός του τότε, θ' ἀναχωρήσωσιν εἰς Ἰταλίαν.

— Εἰς Ἰταλίαν;

— Ναί... Ἀλλὰ τί ἔχεις, ἐξαδέλφη...

Ὡχριᾷς;

— Πράγματι, δὲν εἰξεύρω... Ἴσως ἡ ζέστη... Εἶμαι ἀδιάθετος.

— Ἐλα ἀπ' ἐδῶ.

Καὶ ὁ λοχαγὸς παρέσυρε τὴν Κλοτίλδην εἰς γειτονικὴν αἴθουσαν, ἐν ᾗ ἡ μήτηρ της τὴν ἠκολούθησεν. Ἀλλὰ νευρικὴ κρίσις, διαρκέσασα ἐπὶ διωρον περίπου, κατέβαλεν ἐπὶ τοσοῦτον τὴν νεάνίδα, ὥστε ἐδέησε νὰ τὴν μεταφέρωσιν οἱ μετὰ πολλῶν προφυλάξεων.

Κατόπιν τῆς κρίσεως ταύτης ἡ Κλοτίλδῃ ἠδιαθέτησεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, μετ' ἃς ἡ λογικὴ ὑπερίσχυσε τῆς θλίψεως.

— Ἐστῶ, διελογίσθη, ἐπρωτίμων τὸν κύριον Ἀνατόλιον, ἀληθές· ἀλλ' ὁ ἐξαδέλφός μου ἔχει ἴσως δίκαιον, καὶ δὲν ἦτο σύζυγός μου μοὶ ἤρμοζεν, ἐν ᾧ ὁ ὑποκόμης Ἀρμάνδος εἶναι πολὺ καλλίτερος, καὶ πρέπει νὰ μὲ νυμφευθῇ.

Ἡ Κλοτίλδῃ λοιπὸν ἤρχισεν αὖθις νὰ συχνάζῃ εἰς τοὺς χορούς. Εἶχε γείνη ὡχρὰ ὀλίγον, ἀλλὰ διέμενε πάντοτε χαρίεσσα καὶ ὥραία. Ἡ θλίψις μόλις ἤγγισε τὴν νεαρὰν καρδίαν της. Ἀνεπαίσθητος παρηκολούθησε τὸν ὑποκόμητα καὶ πλει-